C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Howard_Robert_E-Oltar_stira.pdb

PDB Name: HOWARD, Robert - Oltář štíra
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

ROBERT ERVIN HOWARD

OLTÁŘ ŠTÍRA
(The Altan and the Scorpion)

„Bože plíživých temnot, pomoz mi!“

V šeru jiskřivě svítilo bílé tělo klečícího mladého muže. Vyleštěná mramorová dlažba ho studila do kolen, ale jeho srdce bylo ještě chladnější, než kámen.

Vysoko nad jeho hlavou, ponořený ve stínu, se nejasně rýsoval strop z lazuritu, nesený mramorovými stěnami. Před ním světélkoval zlatý oltář a na něm se tyčil velký symbol z křišťálu: štír, zhotovený s dokonalou řemeslnou zručností, téměř předčící jakékoli umělecké dílo.

„Velký Škorpióne!“ pokračoval mládenec ve vzývání, „pomoz svému uctívači! Ty nejlíp víš, jak kdysi dávno Gonra Meč, největší z mých předků, zemřel před tvou svatyní na hromadě zabitých barbarů, co chtěli zneuctít tvou svátost. Ústy svých kněží jsi tenkrát slíbil pomoci Gonrově rodu v budoucích letech.

Velký Škorpióne! Dosud žádný muž ani žena z naší krve tě nežádali o splnění slibu. Ale teď přicházím k tobě v hodině mé nejvyšší nouze, abych ti tu přísahu, stvrzenou krví vypitou Gonrovým mečem, krví prolitou z Gonrových žil, připomenul.

Velký Škorpióne! Thuron, nejvyšší kněz Černého Stínu, je můj nepřítel. Kull, král celé Valusie, sice už vyrazil ze svého města purpurových věží ztrestat ohněm a mečem kněze, kteří se proti němu postavili a

stále ještě přinášejí lidské oběti starým temným bohům. Ale než sem dorazí a bude nás moci zachránit, já a dívka, kterou miluji, budeme ležet ztuhlí na černém oltáři v chrámu Věčných temnot. Thuron tak alespoň přísahal! Chce darovat naše těla starodávným hnusným stvůrám a naše duše bohu, věčně skrytému v černém stínu.

Kull vládne pevnou rukou z vysokého trůnu Valusie a jede nám teď na pomoc. Ale Thuron se zmocnil tohoto města v horách a teď mne sleduje. Velký Škorpióne, pomoz nám! Vzpomeň si na Gonru, který pro tebe položil život, když sem vtrhli divoši z Atlantidy s pochodněmi a meči.“

Mladíkova štíhlá postava se naklonila a hlava mu zoufale klesla na hruď. Velká třpytivá socha na oltáři zářila chladným leskem v tlumeném světle a uctívač nedostával sebemenší znamení, že ho bůh vůbec slyšel, že vyslyšel jeho horlivou výzvu.

Náhle se hoch napřímil. Zvenčí se ozvaly rychlé dlouhé kroky a v otvoru dveří se objevila dívka, jak bílý plamen hnaný větrem.

„Thuron – je tady!“ vydechla když padla mládenci do náruče.

Chlapcova tvář zbledla a sevřel dívku pevně v náručí, hledíc s obavami ke dveřím. Rozezněly se těžké, zlověstné kroky a ve dveřích se zjevil hrozivý stín.

Thuron, nejvyšší kněz, byl vysoký, vyzáblý, mrtvolně vyhlížející obr. V hlubokých očích pod hustým obočím se zračila prchlivost. Ústa s tenkými rty protínala v tichém šklebu tvář jako jizva. Oděn byl pouze v hedvábné bederní roušce, za kterou měl zastrčenu vyřezávanou, nebezpečně vypadající dýku. V pevné hubené ruce držel krátký těžký bičík.

Obě oběti se vzájemně podepíraly a hleděly široce rozevřenýma očima na svého nepřítele tak, jako hledí pták na hada. A Thuronova pomalá klátivá chůze nebyla daleko od vlnivého plížení plaza.

„Thurone, dej si pozor!“ hrdinně se ozval mladík, ale hlas se mu chvěl hrůzou, která ho svírala. „Nebojíš-li se krále a ani nemáš s námi slitování, chraň se alespoň hněvu Velkého Škorpióna, jenž nás ochraňuje.“

Thuron se arogantně zasmál, sebejistý svou mocí.

„Král!“ ušklíbl se. „Co pro mne znamená takový král, když já jsem mocnější? Velký Škorpión? Ha! Ha! Zapomenutý bůh, božství, které si už pamatují jen děti a ženy. Chcete měřit vašeho Škorpióna s Černým Stínem? Blázni! Sám Valka, bůh všech bohů, vás teď nemůže zachránit! Jste určeni pro boha Černého Stínu!“

Přiskočil ke krčící se mladé dvojici a uchopil je za bílá ramena, zatínaje své nehty, podobné drápům, do měkkých tel. Jejich pokusu klást odpor se jen zachechtal a s neuvěřitelnou silou je zvedl do vzduchu. Lehce je držel na celou délku paže tak, jako drží silný muž batole. Jeho skřípavý, kovově znějící smích naplnil sál ozvěnou ďábelského posměchu.

Svíraje pak mládence mezi koleny, svázal dívce, zmítající se v jeho drtivém sevření, ruce i nohy a surově ji mrštil na podlahu. Pak stejně spoutal i chlapce. Ustoupil a z dálky si prohlédl spokojeně své dílo. Dívčiny ustrašené vzlyky se v tichu ozývaly krátce a udýchaně. Velký kněz konečně promluvil.

„Blázni, pomýšlet na útěk přede mnou! Muži tvého rodu, chlapče, mi odporovali jak na koncilech, tak v soudní síni. A ty teď za to zaplatíš. Černý Stín se napije. Ha! Ha! Dnes jsem ovládl celé město, ať je králem kdo chce!

Mí kněží zaplnili plně ozbrojeni všechny ulice a žádný člověk se neodváží mi odporovat. A král, který je teď v sedle, nebude sem moci přijet, protože nepřemůže mé bojovníky dostatečně brzy, aby vás zachránil.“

Jeho oči přelétly chrámem a zůstaly upřeny na zlatý oltář a tichého nehybného křišťálového štíra.

„Ha! Ha! Co za bláznovství, spoléhat se na boha, kterého lidé přestali už dávno uctívat! Kterého už nenavštěvují ani kněží, a který má svatyni jen na paměť své dřívější velikosti, kterému se klaní jen prostoduší lidé a bláznivé ženské!

Skuteční bohové jsou temní a krvaví! Vzpomeň si na má slova, až budeš ležet na ebenovém oltáři, nad nímž se vznáší věčný černý stín. Dříve než zemřeš, poznáš ty pravé bohy, mocné a strašné bohy, co přišli ze zapomenutých světů, ze ztracených černých království, zrozeni na mrazivých hvězdách pod černými slunci, vznášejícími se vysoko mimo dosah světla kterékoli hvězdy. Poznáš pravdu toho Nepopsatelného, který ničí mozek, a který se nepodobá ničemu na zemi – jehož symbolem je – Černý

Stín!“

Dívka přestala plakat, zmražena stejně jako hoch ve zmateném mlčení. Oba cítili za těmito hrozbami strašný a nelidský vír nestvůrných stínů.

Thuron k nim opět přistoupil, naklonil se a natáhl pazourovité ruce. Uchopil je za ramena a zvedal, hrozivě se směje jejich obraně. Jeho prsty se sevřely na jemném dívčině rameni.

Divoký výkřik rozechvěl křišťálový gong ticha do miliónu vibrujících střepů. Thuron prudce vyskočil do výšky a padl na tvář, skučící a svíjející se. Cosi malého pelášilo pryč, až zmizelo dveřmi. Thuronovo ječení sláblo do vysokého, tenkého kvičení, až se v nejvyšším tónu zlomilo. Ticho se rozhostilo jako dusivá mlha.

Konečně se odvážil mladík bázlivě pošeptat.

„Co to bylo?“

„Štír!“ odpověděla dívka tiše a rozechvěle. „Lezl mi po holých prsou, aniž by mne napadl. Ale když mne Thuron uchopil bodl ho.“

Opět se na chvíli rozhostilo ticho, než mládenec znovu promluvil.

„Ale tady ve městě neviděli štíra, co lidé pamatují.“

„To ten Velký přivolal jednoho ze svých, aby nám pomohl!“ zašeptalo děvče. „Bohové nikdy nezapomínají a Velký Škorpión dodržel svůj slib. Poděkujme mu!“

Stále ještě se svázanýma rukama a nohama, ležíce na zemi, otočili tváře k velkému, tichému, zářícímu štíru na oltáři a velebili ho tak dlouho, dokud se v dálce neozval klapot stříbrem okovaných kopyt a řinčení mečů, ohlašující příchod krále.